

Като тъй печаяно и безъ надѣзбы ся видѣхъ намѣсенъ въ политикерство, което нито мисляхъ, като отивахъ за Софіѣ, помислихъ си, че не ще е безъ интересно, додѣто ся побавѣжъ въ Софіѣ, да ся позанимаѣжъ та дано нѣкакъ разузнаѣжъ, дѣ лежи кореньтъ на тѣзи прѣсканы за съединението плевелы. Като българинъ азъ ся чювствувахъ длѣженъ да направѣжъ това и ако можъ да подѣйствувамъ въ нѣщо за отвращение на злото, което угрожава народътъ ми и отечеството ми. Съ тѣзи цѣль азъ молихъ едного отъ приятелитѣ си, който можаше да ся срѣщне съ наричанитѣ делегаты изъ Пловдивъ, да ги пораспыта и да узнае отъ тѣхъ, ако е възможно, що е това за шумъ изъ Софіѣ по въпросътъ на съединението. А пъкъ азъ сторихъ, щомъ намѣрихъ свободно врѣме отъ работѣтъ си, да ся видѣжъ и да поговорѣжъ върху това съ министра на Финанцийтъ г. Начевича и съ Прѣдседателя на Пародното Събрание Преосвященнаго Симеона.

На 9-й Янв. отидохъ да посѣтихъ Министра Начевича, но не бѣхъ честитъ да го затѣкъ дома му; упѣтихъ ся къмъ Прѣдседателя на Събранието, дѣто затѣкохъ и П. Пр. Доростоло-Червенскый.

Извинѣте, дѣто вчера не пристигнахъ да вы направѣжъ длѣжимото си посѣщение. Не знаяхъ дѣ сте ся установили; потърсихъ вы вчера на Митрополиѣтъ, но ненамѣрихъ тамъ освѣнь дѣда Мелетия, и нему направихъ първото си посѣщение: така що ако бы въ моето посѣщение да е имало нѣщо благотворно-молитствено; то, безъ да щѣ, благословията ся е излѣзла връзъ митрополита на столицѣтъ, като връзъ първенецътъ Исава, казахъ азъ съ тонъ полушеговитъ.

Нищо и все едно, отговори Св. Прѣславскый, като придружаваше отговорътъ си съ благосклоннѣтъ и, ако можъ да кажѣжъ, симпатичнѣтъ онѣзи, само нему свойственнѣ, усмивкѣ. Св. Доростолочервенскый бѣше правъ и ся тѣмеше да излѣзва на нѣкъдѣ. Погледахъ въ лицето му, всякога мрачно вмѣсто серьозно, и стори ми ся че то изражаваше онѣзи благоприятнѣ минѣ, която ся проявява на човѣка, когато неказва радостѣтъ си, при виждане ланскый снѣгъ.